

ikke Tale via andre Indskrænkninger i Lovens Forskrifter end netop de, der følge af traktatmæssige Bestemmelser. Jeg tror ikke, at der vil være nogen Grund til at tilføje en Bestemmelse, hvorved Udenrigsministeren bemyndiges til at søge afgjort ved Voldgift Stridigheder, der maatte opstaa med vedkommende Lande angaaende denne Lovs Gennemførelse eller Konsularjurisdiktionens Udøvelse i dette Tilfælde. For det første er det jo, som det ærede Medlem selv bemærkede, noget, der ikke findes i de andre Landes Konsularlove, og for det andet er der ikke Grund til at bestemme det. Det kan tænkes, at der bagved kan skjule sig vigtige Spørgsmaal; og naar man gaar ud fra, at Rigsdagens Samtykke maa erhverves til at afslutte Overenskomst om Voldgift med vedkommende Land, saa ved jeg ikke, hvorfor man skulde in blanco forud bemyndige enhver Tids Udenrigsminister dertil. Skulde det forekomme, saa kan det overvejes i hvert enkelt Tilfælde, om man vil finde sin Regning ved at søge det jævnet ved Voldgift eller ikke, men i øvrigt tror jeg ikke, at der let vil opstaa saadanne Stridigheder; det vil i det mindste være meget sjældent, at det sker. En anden Sag er det naturligvis, at efterhaanden som Kulturen vokser og Stater af den Art, der er Tale om, tilegne sig europæisk Civilisation, ville de blive mere utilbøjelige til at indrømme de der boende Europæere denne Undtagelse fra deres Jurisdiktion. De ville naturligvis sige: Vore Domstole gaa nu frem efter de samme Principper, som de europæiske, vi have Lovbøger, der lyde omtrent som den franske og engelske, og vore Dommere ere nu ogsaa instruerede Jofk o. s. v. — hvorfor skulle vore Domstole da ikke nyde samme Tillid som de europæiske? Saaledes stiller Japan sig f. Eks. Derfor er det vel muligt, at den Tid ikke længere er fjern, da man over for Japan ikke kan opretholde, at de der levende Danske skulle være undtagne fra Landets Jurisdiktion. Dette har imidlertid ingen videre Indflydelse paa denne Lov. Hvis de andre større toneangivende Stater følge Englands Eksempel og over for Japan renoncere paa denne Eksterritorialitet for deres Undersaatter, blive vi sagtens ogsaa nødt til at gøre det. Men derom kan man jo sige: den Tid, den Sorg, og skulde det Tilfælde

indtræde, saa vil der i Lovens § 14 være givet tilstrækkelig Bemyndigelse for Udenrigsministeren til at sige til vore Konsuler i Japan: Nu have I ikke længere dømmende Myndighed, nu kunne Danske ikke længere indkaldes for Eder, nu maa man gaa til Landets egne Domstole. Naar § 1 bestemmer, at Udenrigsministeriet kan tillægge danske Konsuler Doms- og Drigbighedsmyndighed, i Overensstemmelse med de i §§ 2—12 indeholdte Regler, saa tænkes der egentlig kun paa dette, at det ikke ubetinget vil være alle Regne i saadanne Stater, at der er Grund til at gøre det. For det første kan der jo tænkes at være og er der ogsaa Pladser, hvor der lever saa overordentlig saa Danske, at der af den Grund ikke let bliver praktisk Trang dertil, og for det andet kan der ogsaa være Steder, hvor vi ikke have Konsuler, som det gaar an at give denne Myndighed, fordi de ere altsfor lidt Jurister, for lidt kendte med dansk Ret og med Retsvæsenet overhovedet. Derfor maa Udenrigsministeriet i denne Henseende udøve et vist Staa, men naturligvis er det Meningen med Bestemmelsen saa vidt muligt at bringe Loven til Anvendelse, saa vidt muligt at overdrage Konsulerne Jurisdiktion paa alle de Steder, hvor der er Trang dertil, og saa vidt muligt at søge at saa Jofk, der evne det, til Konsulstillingen paa disse Steder. Dette er Betydningen af, at vi ordne dette fakultatibt.

Jeg tror, at denne Lov har været undergivet en temmelig indgaaende Behandling i Landstinget, og for saa vidt man overhovedet deler det Synspunkt, som Loven gaar ud fra — og det antager jeg, at der ikke kan være Tvivl om, at man er nødt til at dele —, tror jeg at kunne sige, at det ikke saa meget for min Skyld, men mere for de Menneskers Skyld, der leve i de omtalte Lande — er af stor Vigtighed, at Sagen bliver hurtig fremmet. Naevntlig vil jeg i denne Henseende gøre opmærksom paa den sidste Paragraf, som siger: „Naar Rets-handlinger, foretagne af Konsuler, efter de hidtil gældende Regler, ikke ere bragte til endelig Afslutning for Lovens Træden i Kraft, blive Lovens Regler at anvende paa alt, hvad der senere foretages i Sagen, Appet derunder indbefattet“. Denne Bestemmelse er foranlediget ved, at der virkelig for